

Štev. 32.

V Ljubljani, v sredo 9. avgusta 1916.

Leto III.

Trenska kolona, ki donša iz doline našim krdelom v tirolskem hribovju streliva in drugih potrebščin.

Vekoslav Spindler:

Zaobljuba.

(Nadaljevanje in konec).

Računal je tudi že, da bo, čim pride domov, kmalu izpolnil svojo devici Mariji dano obljubo. S prvimi romarji, ki pojdejo k Mariji bistriški na Hrvaško, pojde peš tudi on. Do takrat bo že toliko zdrav, da bo to sicer težavno pot z lahkoto opravil. Premišljal je tudi, kaj naj ponese Mariji, ki ga je milostno všlišala, v dar, toda nič pravega mu ni hotelo priti na misel. Končno si je rekel, da bosta to že z ženo skupno premislila in prerešeta.

Nekega dne zasliši novico, da mu je radosti poskakovalo srce. Usmiljenka mu je povedala, da bo najbrže lahko šel v svojo domovino, zakaj vlade vojskujočih se držav so se domenile, da si bodo izmenjale vse take ujetnike, ki so za vojsko nesposobni. In res! Kmalu so mu to tudi uradno potrdili in že čez nekaj dni — bilo je sredi poletja — so ga poslali po velikih ovinkih v njegovo domovino. Pač je trajalo precej dolgo, preden je končno prišel zopet v Celje, in nestrno je že čakal tega trenutka, a končno je vendar dočakal.

Kdo naj popiše veselje, ki je vladalo v njegovem srcu, ko je pozdravil domače kraje. Zaukal, zavriskal bi bil najraje — a le solza v njegovem očesu je pričala, kakšne občutke je vzbujala v njegovem srcu zopetna prisotnost na domačih tleh. Pač ga je nekoliko tlačila zavest, da bo menda trpel na posledicah v pljučih vse življenje in da za pošeno delo nikdar več ne bo prav sposoben, vendar pa ga je na drugi strani tudi navdajalo prepričanje, da se bo tudi to še zboljšalo.

Seveda so ga v najkrajšem času kot invalida odpustili iz vojne službe.

III.

In tako je stopal v poznem poletju Petkov France od svoji domačiji najbližje železniške postaje, opirajoč se na palico, proti svojemu domu. Nič ni sporočil domu, da pride, hotel je presenetiti ženo in Milico. Mar ga bota spoznali? Hudo, hudo se je spremenil. Nekdanji vojak je bil sedaj slaboten, in po njegovem upadlem licu in deloma osivelih laseh bi nikdo ne mogel soditi, da ni star niti trideset let. Pa kaj za to! Zaradi tega ga bosta žena in Milica ravno

Na doberdobski planoti, kjer divjajo najhujši boji.

tako ljubili!

Težka je bila pot, prva daljša pešpot, odkar je preživel ono strašno noč v Karpatih. Vsak čas se je moral ustaviti in iskati sapo, vsak čas sestiti na občestni kamen in si oddahniti. Ne, ne, ni še tako dober, kakor si je sam predstavljal, toda tu, v domačem zraku, pri svojih dragih, ozdravi popolnoma, in zopet postane nekdanji orjak!

Kako je dihal v sebe sveži zrak domače zemlje, kako so se mu širila prsa, ko je zrl čez gorice tja doli na mursko ravan! Klepetci so peli po goricaх svojo veselo pesem, sedaj počasi in slovesno, sedaj naglo in šaljivo, kakor je baš potegnil veter. In tuintam si slišal veselo petje poljskih ali vinogradniških delavcev. In kdor gre mimo tebe, te pozdravi z veselimi, smehljajočim se obrazom, češ: ali vidiš te naše plodonosne gorice, ki dajejo sočno zdravje našemu rodu?

Kmalu, kmalu bo doma! Še čez moravski vrh, mimo znamenite kapelice, od katere je tako krasen razgled čez vse Slovenske Gorice, tja daleč na ogrsko ravan,

tja doli na zeleno Pohorje in na hrvaško pogorje!

Večeri se že. O ta krasni, nepopisni solnčni zahod v naših goricaх! Kako dolgo ga že ni več videl! Kako se počasi spušča solnčna obla za vrhove, kako čarobno se za slovo poljublja bogato obložene vinograde!

Nižje in nižje se spušča pot. Že vidi svoj dom, kako se beli izza bujno obloženega drevja. Tam okoli hiše skače Milica in lovi nekaj po zraku. Tudi ženka vidi se sukati okoli hlevov — še vedno je vse po starem, Milica je seveda nekoliko zrasla... Samo on, on prihaja domov drugačen, slaboten, telesno pohabljen revež! Oj, kakšno bo to snidenje!

Že je pred pragom, baš je prišla Rezika iz veže s škaфом v roki. Oh, kako se je prestrašila, škaф ji je kar zletel iz rok, in odrevenela je obstala. Od druge strani pa je prihitela Milica in se skrila za mamičino krilo.

»Za pet krišćevih ran, ali si ti, France?« je zavpila Rezika in se mu vrgla okoli vratu, da bi ga bila, slabotnega, kakor je bil, skoro prevrnila. »Glej Milica, atek je prišel«. In potegnila je Milico, ki je preplašeno opazovala prišleca, za roko k možu...

»Milica, ali me res ne poznaš več?« je zaklical. Po glasu ga je spoznala in tedaj je priskočila kakor srnica, se mu ovila krog vratu in ga tiščala — tiščala tako močno, kakor bi ga res hotela zmečkati. Pustil je, da je delala z njim po svoji volji, dasi ga je v prsih hudo bolelo.

In potem so šli v sobo, se vsledli k mizi, Milica na kolena, mamica naslonjena na njegovo rano... In moral je pripovedovati, dolgo, dolgo... dokler mu ni postalo hudo in je moral leči v posteljo, da se je odpočil od hoje, ki ga je hudo, hudo utrudila.

Drugi dan in še tretji dan je moral zopet pripovedovati. Vse prav natanko, Milica mu je neprestano stavila vprašanja. Pokazati ji je moral rane, povedati, če ga je hudo bolelo. O, da ste jo videli, kako je bridko plakala, ko ji je pripovedoval, kake bolečine je imel!

In sreča in radost se je zopet vrnila v Petkov dom — in Francetu se je celo zdelo, da se tudi njegovo zdravje s to neizmerno srečo povrača v nekdanji meri, in bolj je verjel tej zavesti sreče, nego svojim prsim, ki so ga neštokrat spominjale na njegovo

Z laške fronte: Naš 24 cm možnar, še ne pripravljen za strel.

resnično stanje, in tudi bolj nego svojemu obrazu, ki ni prav nič več hotel biti oznanjevalec zdravja in nekdanje samozavesti.

IV.

Par tednov pozneje so se zopet pripravljali romarji na božjo pot k Mariji Bistriški na Hrvaško. Tudi France se je pripravjal. Povedal je Reziki, kako se je zaobljubil. Odsvetovala mu je z vso resnobo, zakaj bolj nego on je videla, da njegovo zdravje nikakor ne pripušča takega napora. Dokazovala mu je, da obljuba velja samo, če je možno, jo izpolniti. Vse ni pomagalo nič.

»Vsaj poskusiti moram«, je dejal, »da mi ne bo treba si kdaj očitati, da sem se drznil nekaj obljubiti Bogu in Mariji, a obljube nisem hotel držati. Če bom videl, da ne gre, bom pa že kje ostal in se vrnil«.

»Potem pa pojdem vsaj s teboj, da ti pomorem, kjer in kadar bo potrebno«.

»Seveda, Milica bo pa sama doma gospodarila, kaj ne? Ti in Milica ostaneta lepo doma, jaz pa pojdem. Sedaj še samo povej, kaj naj poneseš Mariji v dar«.

Dolgo sta premišljala sem in tja. končno sta odločila, da ponese zlati križec, ki ga je hranil kot najdragocenejši spomin na svojo mater.

In so šli. Moški s torbami na hrbtih s kruhom in mesom in pijačo, ženske z jerbasi ali culami, v katerih so imele istotako jestvine... Naprej zastavonoša z belo zastavo, za njim mož, ki je »naprej molil« ali »naprej pel«. Tako so šli peš čez Slovenske Gorice tja do Drave, čez Ivanjšico na Hrvaškem doli do Bistriške Marije. S pesmimi in molitvijo, vedno menjevaje... Prenočevali so po kozolcih, jedli svojo hrano, kvečemu tuintam vzeli kak čaj. Huda in težavna je ta pot že za zdravega človeka.

Milica je spremljala očeta z mamico vred do moravske kapelice. Dolgo je potem gledala za njim in mu mahala z roko, ko so že bili romarji daleč, daleč. Ni se mogla ločiti. Njemu pa je v srcu ostal njen žalostni pogled ob slovesu, njen poljub, kakor da je bil zadnji. In neštetokrat se je ozrl tja, kjer

Srbski ujetniki dovažajo našim krdelom za fronto menažo.

mu je mahala z belo ročico, dokler si niso končno izginili drug drugemu izpred oči...

Domov grede je izpraševala Milica mamico, zakaj imajo romarji s seboj belo zastavo.

»Ako pridejo romarji nazaj z belo zastavo«, ji je pripovedovala med drugim mamica, »pomeni to, da se je romanje srečno izvršilo. Ako pa pridejo nazaj s črno zastavo, pomeni, da se je zgodila kaka nesreča, da jim je kdo med potjo umrl ali kaj podobnega«.

Živo so ostale v duši te besede Milici in nestrpno, s strahom je pričakovala dneva, ko se romarji vrnejo. Nič manj s strahom in trepetom pa je pričakovala tega dne mamica. Ni ji bilo skoro za nobeno delo — Milica je pa skoro vedno klečala pred podobo Marije

in molila: »Ljuba devica Marija, pripelji mi ateka nazaj, oče naš...!«

* * *

Bil je krasen jesenski dan. Po gorica so kakor za stavo klepetali klepetci, solnce je zbralo vso svojo moč in sijalo prijazno na bogate vinograde. Pastirji so ukali in peli, da je odmevalo od višine do višine. Po vseh cerkvah naokoli pa so peli ta dan zvonovi, kakor da je največji praznik v letu. Zakaj danes se vračajo romarji, ki prinašajo toliko milosti in odpustkov in blagoslova.

Kdo ždi že ves dan od ranega jutra tam gori na pragu moravske kapelice in gleda neprestano na ono stran, odkoder imajo romarji priti? Ej, to je vendar Petkova Milica! Da, da, ateka čaka, zakaj tudi on danes pride — prav gotovo pride, saj je ona tako lepo molila in prosila Marijo.

Končno — ali se ne pomika tam-le v daljavi nekaj? Da, da, gotovo, to so romarji, naprej jim zastavonoša. Toda kaj je to? Milica gleda, napenja oči — za Božjo voljo, ali je zastava bela? Ni mogoče razločiti, so še predaleč! — Vedno bližje, bližje prihajajo. Toda zastava se ne beli, nekaj črnega veje pred romarji — Jezus, Marija, menda vendar ne — ne, ni mogoče, atek pride, saj je ona molila za njega. Morda je pa kaka druga nesreča se zgodila med potjo, morda je kdo drugi umrl!

So že čisto blizu — a Milica se ne more niti ganiti z mesta, tako ji drži vse ude strah, groza! Saj pojdejo čisto mimo nje, bo že videla, ali bo atek zraven ali ne. Gleda — gleda, drug za drugim prihajajo; kje je atekov prijazen pogled? Saj bi jo gotovo moral opaziti in vzel bi jo s seboj! Tudi zadnji gredo mimo nje, a ateka ni bilo med njimi.

In bolest, tako strašna, tako divja, kakor bi se ji bilo tisoč krempljev zasadilo v srce, jo je obšla vso. »Kje je moj atek? je zavpila z divjim obupnim glasom za zadnjimi romarji in se opotekla za njimi.

Eden je obstal in stopil k njej. Pobožal jo je po glavi in dejal: »Tvoj atek je izpolnil svojo zaobljubo, a med potjo nazaj ga je Bog vzel k sebi. Moli za njega, da bo našel milost pri Bogu!«

Ni razumela. Buljila je pred sebe, zakaj ni mogla v svoji mali, mali dušici pojmiti, da bi to bilo mogoče, da bi njenega ateka več ne bilo k njej. Opotekala se je še nekaj

Laški vojaki vjetniki z jeklenimi francoskimi čeladami.

časa za romarji, a noge so ji odpovedale in sesedla se je ob cesti v travo. — —

Proti večeru je prinesel Petkov sosed Vrban malo Milico, vso v vročini, k njeni mami. Našel jo je bil ob cesti v travi. Med tem je bila Rezika že tudi izvedela, da je njen mož na poti nazaj zaradi pretežavne hoje in prehudega napora nakrat začel bruhati kri — in konec je bilo. Zagrebli so ga v prvi bližnji fari.

zastopati ali pa ž njo zakrivajo svojo sramoto, da za knjigotržčevo napitnino občinstvu hvalisajo slabo knjigo. Večkrat služi anonimnost tudi le v to svrhu, da zakrije kritikovo obskurnost, nepoklicanost in neznatnost. Saj je neverjetno, kako predrzni postanejo in kolikih literarnih lopovščin se ne strašijo pobalini, kadar se čutijo varne v senci anonimnosti.

Toda kakor poznamo univerzalne medicine, je univerzalna antiktika proti vsem anonimnim kritikam, bodisi da slabo hvalijo,

sporazumeti, pogoditi in spraviti; prikritec pa je propal, bojazljiv lopov, ki nima srca, da bi svojo sodbo javno zastopal, nego se le skrivaj veseli, da more neznan in nekaznovan ohlajati svojo zlobo. To je bilo pač tudi Goethejevo mnenje, saj jo je navadno izgovarjal zanj Riemer.

Toda Rousseauovo pravilo velja vobče za vsako vrstico, ki se da v tisk.

Ali bi ljudje trpeli, da jih maskiranec kliče na zborovanje ali da celo govori na skupščini? Ali da tak maskiranec celo druge

Iz laškega mesta Asiaga, ki so ga naše čete osvojile, a zopet izpraznile: zgoraj cerkev v Asiagu; spodaj skladišče streliva v Canovi, poleg hiše ob cerkvi.

Artur Schopenhauer:

Anonimnost kritikov in žurnalistov.

Predvsem bi moral pasti tisti ščit vse literarne lopovšchine: — anonimnost. V književne liste so jo uvedli z izgovorom, da mora ostati pošten kritik, kot svarilec občinstva, varen pred jezo avtorjevo in njegovih pristašev. Toda poleg enega takega slučaja je sto drugih, kjer uporabljajo anonimnost kritiki, ki svojih trditve ne morejo javno

bodisi da dobro grajajo, naslednje:

»Lopov, povej svoje ime! Kajti maskiran in zakrit ne napada ljudi, ki hodijo odkritih obrazov, nihče, kdor je poštenjak: to delajo le pobalini in propalice. Zatorej, lopov, povej svoje ime!« Probatum est.

Že Rousseau je dejal: »Vsak poštenjak se podpiše pod svoje pisanje«. V koliko večji meri velja to za polemične spise, kar je večina kritik! Zato je napisal Riemer v svojih »Mitteilungen über Goethe« resnico, ko je dejal: »Odkrit, viden nasprotnik je pošten in zmeren; ž njim se je mogoče

napade in jih obsipa z grajo? Pač bimu z brcami prav hitro pokazali, kje so vrata.

Na Nemškem končno dosežena in takoj skrajno nepošteno zlorabljana tiskovna svoboda bi se morala omejiti vsaj s prepovedjo vsakršne anonimnosti in pseudonimnosti. Vsakdo bi moral biti za to, kar objavlja po dalekosežnem govorilu časopisja, odgovoren s svojo častjo, če jo še sploh ima; če je pa nima več, bi že njegovo podpisano ime nevtraliziralo njegove trditve. Anonimen recenzent je človeče, ki tega, kar pisari v svet o drugih in njihovem delu, oziroma kar za-

molči, noče zastopati in se zato noče javiti. Vse anonimno kritikovanje je laž in sleparstvo. Kakor policija ne dovoljuje hoditi maskirano po ulicah, prav tako bi se ne smelo trpeti, da se anonimno piše.

Anonimni literarni časopisi so nekako tisti prostor, kjer igra ulogo sodnika nevednost nad učenostjo in neumnost nad pametjo, kjer se sme brez kazni občinstvu lagati in kjer se more občinstvo za denar in čas goljufati s tem, da se mu slabo hvalisa in dobro graja.

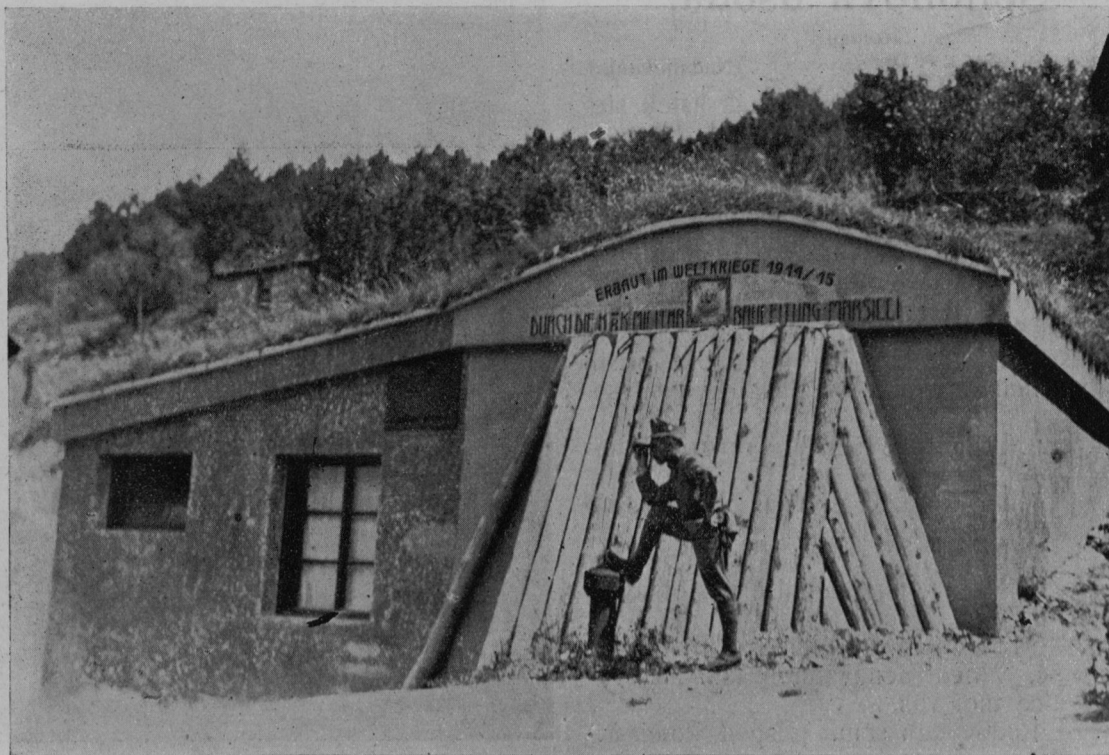
In to ljudje trpe? Ali ni anonimnost močna trdnjava vseh literarnih in še posebno časnikarskih lumparij?

Zato se mora ta trdnjava do tal porušiti, t. j. vsak kritičen članček v časopisu mora biti podpisan, in urednik mora nositi težko odgovornost, da je podpis pravilen. Na ta način bi odpadli — ker je tudi najneznatnejši človek v svojem bivališču znan — vsaj dve tretjini časopisnih laži, in svobode marsikaterega strupenega jezika bi bilo konec. Na Francoskem so se lotili te stvari pravkar na isti način.

Dokler pa ni pri nas take prepovedi, naj bi se v literaturi združili vsi pošteni pisatelji, da ožigosajo anonimnost javno s tem, da ji neutrudljivo dan na dan izražajo najskrajnejše preziranje ter na vse načine občinstvo prepričujejo, da je anonimno kritikovanje ničvrednost in nepoštenost. Anonimno napadati ljudi, ki niso pisali anonimno, je očitveno nepošteno. Zato naj bi se omenjalo anonimne kritike vselej, tudi mimogrede, le s priimki: »bojazljivi anonimni lump« ali »prikrita anonimna propalica v tem in tem časopisu« itd.

Le tako je mogoče spodobno in primerno govoriti o teh lopovih in jim zagustiti njih rokovnjaštvo. Saj je jasno, da more vsakdo zahtevati zase le tedaj osebnega spoštovanja, če se pokaže, kdo je, da vemo, s kom imamo opraviti. Kdor pa se plazi zašumljen in zamaškaran okoli, o tistem smo prepričani, da hoče slepariti in, brez nevarnosti zase, drugim krasti čast; zato mu sme reči vsakdo, da je lopov (šuft) in falot!

»Lump, kdor se ne imenuje!« bodi geslo vseh poštenih pisateljev. »Povej, kdo si, lopov, ali pa molči!« Z odpravo anonimnosti bi izginilo 99/100 vseh literarnih pobalinstev.

Elektrarna pod zemljo za našo fronto ob Soči.

In zdaj še Rumunija?

Narodnostne strasti na Rumunskem so do skrajnosti razgrete; ruski hujskači podžigajo ulico, češ: tam onstran Transsilvanjskih alp je tri milijone vaših rojakov, ki čakajo na odrešenje. Nova vojna nam grozi!

Rumunska armada šteje v miru okroglo stotisoč mož, številka, ki naj bi se v vojni potrojila. Toda dosedanje vojne izkušnje so pokazale, da se more pritegniti pod orožje 10—13 odstotkov celokupnega prebivalstva; tako da bi znašala rumunska armada v vojnem stanju šest do sedemstotisoč mož. Težja bi vsekakor bila oprema z vsem potrebnim. Pač pa je Rumunija, ki je l. 1914. razpolagala s 644 topovi, poslej to število primerno zvišala, saj se je neprestano oboroževala in pripravljala; glavnega zla — pomanjkanja streljiva — pa le ni mogla docela odpraviti, dasi pošilja Rusija na stotine vagonov stre-

liva, Francija topove, Italija pa avtomobile in aeroplane. To pomanjkanje odločno zmanjšuje bojno sposobnost cele armade in v rumunskem generalnem štabu imajo zato tudi najtežje pomisleke. Ne prikrivajo si, da bi bili glede municije popolnoma odvisni od entente, kar bi bilo nevarno.

Sklep, udariti, je za Rumunijo jako nevaren in je popolnoma vseeno, v kakšni meri bi njena armada vplivala na izid vojske.

Bivši rumunski minister, Avstro-Ogrski prijazen Carp izjavlja, da bo kmalu odredjena rumunska mobilizacija in da je vse pripravljeno za nastop Rumunije na strani Rusije.

»Moldava«, list Petra Carpa, piše: Treba je le nekoliko opazovati. Tu napoveduje minister svojim zaupnim prijateljem skorajšen vhod Rusov v našo deželo. Pove natančen datum in točko, kjer se bo izvršil vpad tuje armade. Tam pravi nekdo drugi zastopniku kake tuje države, da Rumunija, če Rusi prestopijo mejo, ne bo imela moči, da bi se zoperstavila vpadu. Med tem časom se pa ob bregu Donove vidi priprave Rusov, da bi vdrli v našo deželo.

Mrzlične vojaške priprave, ki se vrše v pričakovanju neposrednega skupnega delovanja z ruskimi četami, so značilne. V armadi vedo, da je vse potrebno že ukrenjeno, da je vojni material že pripravljen na določeni točki, da so ambulančni vozovi pripravljeni in prav tako množice živine, ki je potrebna za armado. Neko čudno pobratimstvo se je opazilo med našimi visokimi in ruskimi železniškimi uradniki v pričakovanju vojaških prevozov.

Najbolj značilno pa je: v vojaških krogih vlada prepričanje, da gremo z Rusi.

Drugi pa poročajo, da se Rumunija odloči šele okoli 15. t. m. in da ostane bržčas še nadalje nevtralna, ker je kralj za Nemčijo in Avstro-Ogrsko, saj je po rojstvu Hohenzollern, torej bližnji sorodnik nemškega cesarja in grške kraljice. Rumunski prestolonaslednik pa je baje za vojno in za zvezo z Rusijo. Rumuni, ki so za vojno, žele, da se zedinijo vsi Rumuni, torej večji del Bukovine, večji del Erdeljske (Sedmograške) in kos Bolgarije.

Kaj je resnica, pokaže bližnja bodočnost.

S tirolske fronte: Naše vojaštvo gradi novo cesto čez hribovje.

Špijonova usoda.

Roman.

(Nadaljevanje)

— Kakšno znamko ali kak listek ste pa gotovo prejeli. Tam najdemo zlatarjev naslov.

— Znamko; listek? Ne, ničesar mi ni dal. Rekel je, da take zapestnice ni mogoče zamenjati.

— Potem mi ne preostaja drugega kakor to, da pošljem dotično damo k vam.

— Ah, prosim, ni treba, je prosila profesorica. Prosim, če bi mogoče prišli pojutranjem, takrat boste lahko naglo vse uredili.

Dr. Martinič je šel v Trtnikovo delavnico.

— Zelo hvaležen bi vam bil, gospod profesor, če bi mogel govoriti z vami par besedi.

Učenjak je ponudil komisarju stol pred veliko mizo.

— Prišel sem k vam, je pričel dr. Martinič, v neki nenavadno važni zadevi, ki se tiče tudi vas.

— Radoveden sem, gospod komisar. Razložite, prosim.

— Prosim, odpustite mi in ne mislite o meni, da nisem diskreten človek. Gre pa za vašo gospo soprogo.

Profesor se ni prav nič presenetil. Videlo pa se mu je, da česa važnega ravno ne pričakuje.

— Zaradi zapestnice, kaj ne, gospod doktor? je pripomnil nejevoljno. Naravno — saj sem si takoj mislil. Ali ne veste vi to; da ženske ne odnehajo, če si vtepejo kaj v glavo? Soprogo sem svaril. Dejal sem ji: videla boš, da boš imela sitnosti.

— No, no, tako hudo ravno ni, je miril komisar dobrohotno. Dobro pa je za vašo gospo soprogo, ker vidim, da ste, gospod profesor, o zadevi že poučeni. Pojasnili mi boste par stvari in vse bo v redu.

— Kar vprašajte.

— Najprej mi povejte, ali je zapestnica last vaše gospe soproge?

— Ne! Saj zato se ravno jezim. Nobenega opravka nima žnjo. Vsled same uslužnosti si je naprtila te neprijesnosti.

— Oprostite, gospod profesor, kako

V laške fronte: Ostanki laškega 28 cm možnarja, razbitega od našega topa.

Dr. Cezar Battisti, bivši državni poslanec za Trident, strasten iredentar, ki je pred vojno odpotoval v Italijo, hujskal ondi proti Avstro-Ogrski ter bil 9. julija kot laški nadporočnik na bojišču na hribu Corno ujet, na smrt obsojen in bil v Tridentu tik Dantejevega spomenika obešen.

S soške fronte: Naši vojaki ob studencu, ki daje le pičlo in počasi vodo.

pa je potem to, da je šla vaša gospa na policijo in vzela zapestnico ki ni njena?

— Pri živih in mrtvih jo je prosila za to neka prijateljica.

— Mislite, kaj ne, profico di Camponegro.

— Če vam je to že znano, potem je prav. Ta je tista. Prosim vas, moji ženi me pa ne izdajte!

— Gospod profesor, vi veste gotovo še več. Zakaj se je vaša gospa odločila, da je šla v zadevi grofice na policijo?

— To ni tako čudno, kakor izgleda, je menil profesor. Grofica in moja žena se poznata že iz otroških časov. Zrastli ste v isti hiši, stariši so bili sosedje, in v Italiji, kjer se živi le tako rekoč le na ulici.

— V Italiji? ga je prekinil dr. Martinič. Vaša gospa je torej Italijanka?

— Da, iz Neaplja je doma.

— Pardon, dovolite, da vas še enkrat prekinem. Nekaj se namreč ne strinja. Grofica di Camponegro je vendar Američanka. Kolikor vem, se je pisal njen oče Gibson in je bil bogat človek v Chicagu.

— Ah, kaj še! Rojena je v Neaplju, Gibson jo je pozneje vzela za svojo in zato mislijo ljudje, da je Američanka. Moja žena, ki je preprostega rodu, je tekala z njo po neapoljskih ulicah, ko sta bili še majhni deklici. Odtod tako prijateljstvo. In če si prav v marsičem nasprotujeta, tičita le radi skupaj. Po pravici povedano, meni to prijateljstvo ni ravno všeč. Bogata dama in skromna profesorjeva soproga, to ne sodi skupaj. In še to je, da ima Violeta burno mladost. Končno pa presedim tri četrte dneva v svoji delavnici in rad privoščim svoji ženi, da si preganja tako ali tako dolgčas.

Profesor je utihnil.

Dr. Martinič ga je spomnil:

— Hoteli ste govoriti o zapestnici.

Da zašel sem. Pred tremi ali štirimi dnevi me je soproga vprašala: „Kaj moram storiti, če kaj izgubim in hočem isto dobiti pri policiji?“ Vprašal sem jo, če je kaj izgubila. „Ne jaz, nego Violeta. Obljubila sem ji, da pojdem po zgubljeno reč na policijo.“ Nato mi pripovedovala kako razburjena je prišla ravnokar grofica k nji in da jo je za božjo voljo prosila, naj gre

iskat na policijo njeno zapestnico. Rekla je, da nima ona, moja žena, niti pojma, kakšno uslugo ji s tem stori. Grofica je popisala nato točno zapestnico. Ženi sem dejal, da ne ravna pravilno, če gre na policijo. Pretil sem ji tudi s posledicami, ki niso izključene, ali obveljala je njena. Zaradi zapestnice je šla trikrat na policijo.

— Ali morda veste, gospod profesor, kje je zdaj zapestnica? Vaša gospa mi je rekla, da jo je nesla k zlatarju.

— No, lepa reč! Zdaj se zapleta še v laži. To namreč ni res. Izgovorila se je, ker noče izdati prijateljice. Grofici sem vendar sam telefoniral, da jo zapestnica čaka. Predno sem šel v delavnico, je prišla Violeta po zapestnico.

— Ali niste soproge vprašali, zakaj ni šla grofica sama po zapestnico?

— Seveda sem jo.

— In kaj je rekla vaša gospa?

— Pristne ženske zgodbe! je mrmraje zamahnil profesor. Stare ljubezenske stvari. Če nima ženska skrivnosti, ni zdrava. Grofica zaradi soproga ne mara, da bi zašlo njeno ime v kako zvezo z zapestnico. V medaljonu je namreč slika njenega nekdanjega zaročenca, mladega laškega častnika, o katerem grof niti ne sanja, da je sploh na svetu.

— Torej, gospod profesor, vi ste mi kot mož porok, da je zapestnica res v rokah prave lastnice.

— Porok morem biti. Bil sem priča, ko je izročila moja žena grofici zapestnico.

Komisar je vstal in dejal:

— To sem moral dognati.

Profesor je spremil komisarja. Ustavil se je tik vrat in prosil:

— Kaj ne, gospod komisar, s tem je ta stvar opravljena. Moja žena in jaz

Fon se je bil že tako udomačil, da je ostajal pri kosilih in večerjeh, ne da bi ga bil prej kdo povabil. Preživel je večer za večerom v družbi ljubeznivih sester.

Mladi baron se je v milo in izobraženo gospodično pošteno zaljubil. Njegova najgorkejša želja je bila, smukniti čimprej v jarem svetega zakona. Mislil je, da bo užival na njeni strani vso srečo, s katero more koga oblagodariti svet.

Vse skupaj pa so bile za enkrat same sanje. Kaj pa bi mogel nuditi bogati in

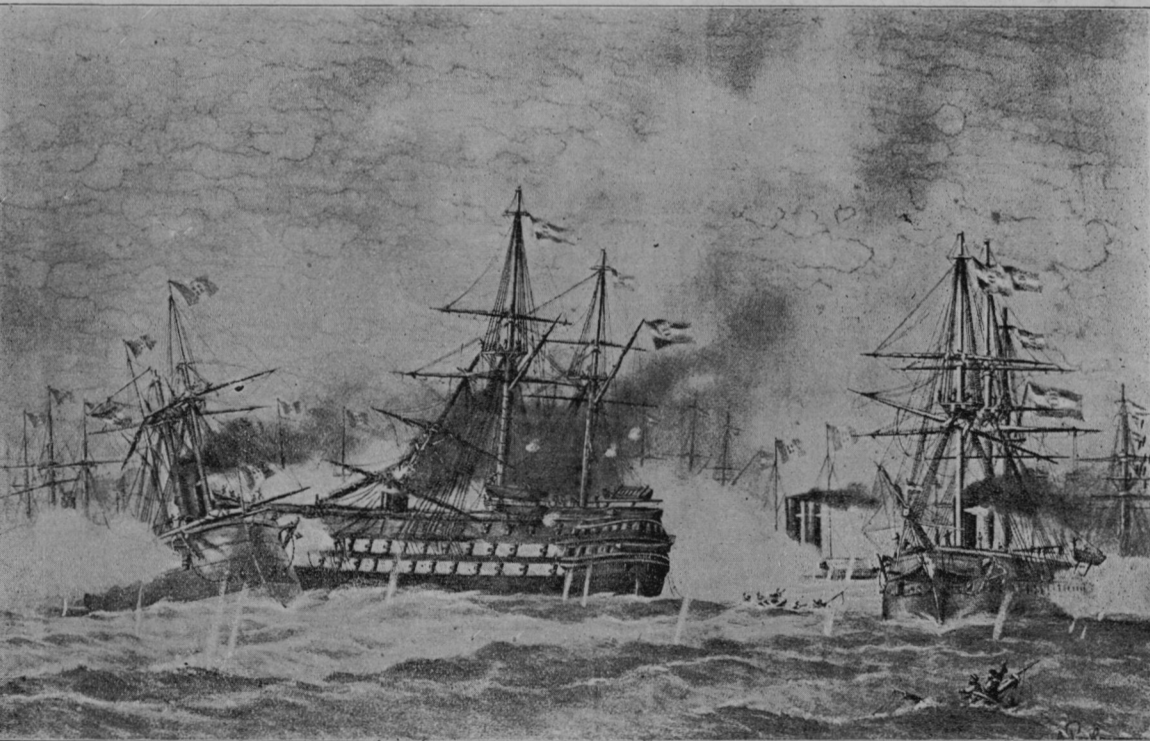
lastnimi ljubezenskimi zadevami, vendar ni prezrla, kaj cvete med sestro in Fonom.

Fon se ji je s svojo odkritostjo prikupil, imela ga je rada kakor brata. Vedela je, da najde sestra v njem res primerne soproga. Zato je sama izprosila očeta, da je smela Marija k njej.

Preprijetni so bili večeri, ki so jih preživeli Meta, njen ženin stotnik Fernkorn, Marija in baron Fon. Najprej so se zabavali skupaj, pozneje sta se pa parčka ločila, ker se je nakopičilo vedno toliko

Z laške fronte: Pogled na Piazza.

Pred 50 leti: Bitka pri Visu 1. 1866, v kateri je porazil Tegetthof Lahe.

vendar ne bova imela neprilik.

— Gotovo ne, gospod profesor. Moje delo je bilo končano v trenutku, ko ste zagotovili, da ima zapestnico res prava lastnica, grofica di Camponegro.

Devetnajsto poglavje.

Odkar je bila pri baronici Sternberg na obisku njena lepa in mlada sestra, je bil baron Fon vsakdanji gost. V družbi živahne deklice so mu minevale najlepše ure življenja. Sanjala sta o prelepi bodočnosti, kakor delajo to vsi zaljubljeni ljudje.

razvajeni hčeri beneškega patricija? Tudi ni bilo gotovo, da bi se zavzel zanj njen oče, ki Avstriji ni bil ravno naklonjen. A pri vsem tem je bil nad vse srečen, ker mu je reklo srce, da ga lepa Lahinja le nekoliko uvažuje.

Kadar sta se sešla, so njene velike oči kar zaplamele, in kadar ji je stisnil roko, je vselej nalahko zardela. In čeprav nista še sama o tem govorila, je vendar sodil vsak, ki jih je videl skupaj, da sta pristni ljubezenski parček.

Meta je imela dovolj posla s svojimi

srčnih vprašanj, da ni bilo mogoče molčati.

Nekega večera so spet večerjali v hotelu. Gospoda sta spremila dami in se nato vračala sama proti domu.

— Greš še kam? je vprašal stotnik.

Fon je prikimal.

— Dr. Martiniču sem obljubil, da pridem v kavarno.

— Imaš še vedno dosti posla pri policiji, kaj?

— Več kakor kdaj koli.

— Ali je v znani aferi kaj novega?

— Ravno to izvem. Dr. Martinič je imel danes važne posle. Morda je že vse jasno.

— Čas bi že bil! je mrmral stotnik.

— Res je, je vzdihnil baron in se spomnil, kaj je obljubil Mariji. Morilca njenega brata najde za vsako ceno.

— Škoda, da si zaposlen. Za nocojšnji večer sem vzel ložo v gledišču.

— Če si zadovoljen, povabim komisarja.

— Prosim.

Iz gledišča je telefoniral Fon v kavarno dr. Martiniču in ga povabil.

Pol ure pozneje je prišel komisar z agentom. Nekaj mu je zašepetal in ga nato pustil samega.

— Veste, česa sem vas mislil prositi, gospod baron? je vprašal dr. Martinič in sam odgovoril: Da bi izvolili z mano v gledišče.

— No, potem je ravno prav. Zakaj pa ste hoteli v gledišče?

— Dama z zapestnico je nocoj tukaj. Prosim vas hotel, da bi mi jo pokazali in me tudi predstavili, če bo količkaj prilike.

— Oprostite, ne razumem vas. Koga mislite?

— A tako. Vi še ničesar ne veste. Mislim grofico di Camponegro. Stotnika in Fona je pretreslo.

— V gledišču je nocoj? je vprašal baron.

— Agent mi je tako javil.

Fon je dvignil kukala in iskal po ložah.

V drugi loži od odra je opazil lepo grofico in njenega moža.

— Tam sedi.

Dr. Martinič je vzel kukalo.

Gledal je začuden soprogo, ki se je zestrnela v neznanega gospoda, stoječega v kotu bifeja in zročega vanjo.

Kaj pa je? jo je vprašal grof.

Grofica se je zdrznila. Z roko je potegnila preko čela in oči in dejala:

— Ni mi dobro. Pojdiva domov. Takoj! Ne da bi čakala odgovora, je vstala in šla v ložo po plašč.

Fon je hitel zanjo in jo uljudno ogrnil.

(Dalje prihodnjič.)

Vihar v Dunaj. Novem mestu je te dni porušil več tovarn in poškodoval več hiš. Nad 30 ljudi je bilo ubitih, nad 100 ranjenih. Ostanek tovarne za vozove.

— Pikantna gospa! Ali me boste predstavili?

- Gotovo.
- In kdaj?
- Med odmorom.

Po prvem dejanju je grofica vstala in odšla. Fon je to opazil in rekel naglo dr. Martiniču:

— Pojdimos!

Vsi trije so šli po hodniku mimo lož, kakor bi šetali.

Pri prvi okrogli mizici, ki je stala tik odprtih vrat bifeja, sta sedela grofica in njen mož.

Fon je pozdravil in predstavil oba prijatelja.

Grofica ni bila tako trdna kakor sicer. Videlo se ji je, da je trudna, skoro bolna.

Z očmi je švigala nemirno sem in tja in bela šminka ni mogla zakriti temnih kolobarjev in mrzličnih rdečih lis, ki so ležale na njenih licih. Zaporedoma je izpila dva kozarca šampanjca. Govorila je prisiljeno.

Grof je povabil gospode, naj prisedejo. Ugodili so mu takoj. Razgrel ga je šampanjec in razgovoril se je, kar ni bila njegova navada.

Govoril je o gledišču, o lepih igralkah, o nočnem življenju, o francoskem šampanjcu in posebno je hvalil tistega, katerega je imel pred sabo. Videlo se je, da se mu res prilega. Vsak hip je bila čaša prazna.

Stotnik Fernkorn in baron Fon sta ga izpraševala o tem in onem, s tem pa dajala priliko dr. Martiniču, da je mogel nemoteno govoriti z grofico.

Naenkrat je grof utihnil.

Ruševina hiše in polomljena drevesa v Dunaj. Novem mestu.

»Prodana nevesta«.

Lani meseca maja je minilo 30 let, odkar je umrl največji in najslavnejši vseh čeških skladateljev — Frid. Smetana. Po vseh čeških deželah so proslavili ta žalostni jubilej s slavnostnimi predstavami Smetanovih oper in z vzornimi izvajanja Smetanovih simfonij; Narodno divadlo v Pragi je priredilo ciklus vseh Smetanovih oper; letos pa je postala »Prodana nevesta« stara 50 let.

Tudi slovensko gledališče v Ljubljani bi bilo proslavilo oba spomina, če bi imelo še

svojo opero. Noben operni skladatelj namreč ni žel na slovenskem odru tako velikih uspehov, kakor Friderik Smetana; noben operni skladatelj ni navdušil Slovencev v toliki meri in jih priklenil nase s toliko silo kakor Smetana.

Dne 15. februarja 1894 so peli na našem odru prvič Smetanovo komično opero »Prodana nevesta«. Potem ni skoro minila nobena sezona brez »Prodane neveste« ali kake druge Smetanovih oper. Da, zgodila se je celo izredna izjema. Slovenci smo kakor slama: hitro vzplamtimo in še hitreje se ohladimo, silno naglo se navdušimo, a kar naenkrat pozabimo baš tisto, kar nam je bilo še prav zelo všeč in zelo pri srcu. S Smetano »Prodano nevesto« pa se je zgodilo drugače, čim večkrat jo slišijo in vidijo, tem bolj jo ljubijo.

Od l. 1894 dalje je popularnost »Prodane neveste« med Slovenci rasla in rasla, tako, da se je mogla peti v predzadnji operni sezoni 10 krat zapored. Tako je po 18 letnem prepevanju na našem odru opera »Prodana nevesta« dosegla in preseгла celo privlačnost operetne novitete.

Vsak izobražen Slovenec torej že pozna »Prodano nevesto« in njene vesele, pristno češke narodne melodije, njeno genijalno uverturo ali pa vsaj duhovito parodirani marš komediantov. O samem skladatelju, o Smetani pa se je pisalo pri nas vendarle jako malo.

Friderik Smetana se je narodil 2. marca 1824. v Hitornišlu. Oče mu je bil češki pivovar. Svojega sina, ki je kazal silno ljubezen do glazbe, je dal učiti v igranju na goslih in klavirju. Že v gimnaziji, ko je prišel Smetana v Prago, je začel komponirati glazbena dela. Pri tem pa je zanemaril

šolske nauke in oče je dal Friderika polu skrbi na redovniško gimnazijo v Plznu. A tudi v Plznu se je bavil Smetana mnogo z glazbo in le malo s šolskimi predmeti. Oče je bil obupan nad svojim sinom. Saj je hotel, da mu postane sin profesor, uradnik, odvetnik ali pa vsaj soliden pivovarnar, nikakor pa ne ubog muzikant. Toda Friderik se ni hotel »poboljšati.« Muziciral in komponiral je dalje, v šoli pa je dobival dvojke in trojke. Končno je iz gimnazije pobegnil in se zatekel k slepemu glazbenemu učitelju Proheštu v Prago. Oče ni hotel od tedaj poznati svo-

jega sina ter mu ni hotel pošiljati nobene podpore. Friderik je torej v Pragi stradal, se iztežka preživljal s poučevanjem otrok in s prepisovanjem not, obenem pa je muziciral in komponiral.

Z veseljem je sprejel službo učitelja glazbe otrok grofa Thurna ter je preživel 4 leta na raznih grofovih gradovih. Nato je ustanovil svojo glazbeno šolo v Pragi in l. 1850. je bil imenovan za koncertnega mojstra pri cesarju Ferdinandu, ki je živel na Hradzanih v Pragi, odkar se je bil odpovedal kroni na korist naslednika cesarja Franca Jožefa I.

L. 1856. pa je Smetana postal glazbeni ravnatelj na Švedskem, kjer je deloval do l. 1881. Švedi so ga ljubili in častili in v Štokholmu je s svojimi koncerti dosegel največji ugled. Toda vleklo ga je v domovino, kjer so otvorili v Pragi veliko češko gledališče. V Pragi je bil nekaj let pevovodja največjega pevskega zboru »Hlahola«, obenem pa je uglazbil opero »Braniborci na Češkem«.

(Konec prihodnjic.)

Dečki kot gasilci v nekem slovenskem kraju na Kranjskem.

Nedin Sterad:

Ranjenec.

Umiram . . . bridka smrt
na čelo me je poljubila,
že čutim hladno groba noč . . .
O, kje si moja mlada moč,
da nate se oprt,
ubranim smrtnega vabila?

Teško je to slovo
od mladih, cvetnih let življenja,
ko čisto sreče je nebo! —
Ah, gledalo te več ne bo,
ljubezni žejno to oko —
že bliža konec se trpljenja!

Srce mi krvavi —
pod hrastom tam je že pripravljen
med drugimi moj rani grob,
kjer mlad nesreče spal bom rob . . .
Pomoči zame ni —
ah, kmalu bom vseh ran ozdravljen!

Slika.

Samoten dom, zaprta vrata — na polju tam kriči, plaši se črnih vranov jata.	Pred hišo križ miru in sprave. Raz njega gleda Bog na prazne njive in planjave . . .
---	--

Naš cesar svojim narodom.

»Wiener Zeitung« je objavila:

Prišla je druga obletnica, kar so nas nespravljiva mišljenja sovražnikov prisilila na vojno. Kakor Mi je bolešno dolgo trajanje te, človeštvu naložene trde skušnje, me navdaja vendar pogled na težko borbo, ki vedno iznova opravičuje Moje zaupanje v nepremagljivo silo monarhije, z velikim zadovoljenjem.

Vredni svojih hrabrih sinov, ki v tesni

zvezi z armadami Naših slavnih zaveznikov junaško klubujejo ponovnim navalom presile, izpolnjujejo Moji ljubljene narodi tudi doma vso visoko mero navdušenega izpolnjevanja dolžnosti, kakor je primerno resnemu velikemu času. Združeni v mogočno voljo za zmago, doprinašajo z moško odločnostjo vsako žrtev, ki jo zahteva zagotovitev prihodnjega častnega in trajnega miru. S pravim razumevanjem odredb, potrebnih za blagor domovine, prenašajo vsled vojne potrebne omejitve gospodarskega življenja in izjalovljajo načrtoma na ogroženje obstanka miroljubnega prebivalstva mereče zavratne nakane naših sovražnikov.

Moje srce deli z očetovsko žalostjo z vsakim posameznim Mojih zvestih državljanov skrb, ki ga teži in ki jo tako vztrajno prenašajo, bolelost za padle, skrb za drage na bojiščih, motenje blagonosnega mirnega dela, občutno otežkočenje vseh življenjskih pogojev. Toda, opiraje se na vzpodbudne skušnje dveh vojnih let, gledam s polnim zaupanjem v zdaj počasi zorečo prihodnost z osrečujočo zavestjo, da Moji vrli narodi

Pristan Stockholma, glavnega mesta Švedije.

zmago res zaslužijo, v vernem zaupanju, da jim je ne odreče milost in pravičnost previdnosti.

V teh resnih, a upanja bogatih spominskih dneh čutim potrebo, sporočiti prebivalstvu novič, da Me navdaja njega nikdar pešajoče posvedočevanje patrijotične požrtvovalnosti s ponosnim veseljem in da hvaležnega srca priznavam njega vrlo, končni uspeh jamčujoče zadržanje.

Na Dunaju, 31. julija 1916.

Franc Jožef I. r.

Razne vesti.

Vse p. n. naročnike, katerim je potekla naročnina in je še niso obnovili, uljudno in nujno prosimo, da jo takoj obnovijo. »Tedenske Slike« stanejo za 1 mesec 1 K, za

jajca samo še na krušne karte, da je prepovedano, uživati jajca za zajtrk in da so jajca dražja kakor časih žafran, bi že iz samega patrijotizma legle več jajc. Znanost je poklicana, omogočiti kuram, da bodo jajca legle tako, kakor da bi zadaj imele strojne puške. Neki Hary Lewis v New-Yerseyu že to poskuša in je dosegel, da ležejo njegove kure trikrat toliko jajc, kakor povprek navadno.

Sodba italijanskega vojaka. Dovedli so pred stotnika italijanskega pribežnika. Stotnik mu pravi kakor v šali: »Kako ste mogli pogaziti kralju dano prisego, da mu boste do smrti služili?« Italijan nato: »Ako je smel naš kralj pogaziti dano besedo, smem to tudi jaz!«

Poklic ruskega opolčenja. Preko Stokholma poročajo: Carjev ukaz kliče vse let-

zopet imenovan na to mesto. Očividno tudi vlada ni bila zadovoljna z brezobzirnimi upravnimi metodami tega upravitelja. Glasom poročil moskovskih listov je bil namesto Trepova člana državnega sveta, Stihinski, imenovan za predsednika odbora za boj proti nemškemu gospodstvu.

Podzemna cerkev v Verdunu. Poročevalec newyorške »Tribune« opisuje podzemski hram verdunske trdnjave, zgrajen v 500 metrov dolgem tunelu, katerega dohod je izza notranjih strelskih okopov. Cerkev se nahaja v izdolbini, široki 10 metrov, tako da ima prostora za 200 vojakov. Poročevalec je prisostvoval maši in pravi, da ni večjega kontrasta od tihega šepetanja srčne molitve za spas duše pod zemljo in oglušujočega treska nemških granat, ki pokajo nad cerkvi, noseče pogin. Ob vhodu v katakombo

K angleško - francoski ofenzivi proti nemški fronti: Spopad blizu Longuevalu tik ogromne jame, ki jo ja izkopala nemška mina.

četrt leta 3 K, za pol leta 6 K in za celo leto 12 K. Dandanes, ko je vse tako drago in moramo vse sproti plačevati, ne moremo, žal, nikomu pošiljati lista brezplačno ali na upanje. Nas stane veliko truda in mnogo denarja, da moremo v teh dragih časih izdajati tako lepo opremljen list z mnogimi slikami in tako raznovrstnim čtivom. Podpirajte nas, prosimo, s tem, da obnavljate vselej pravočasno naročnino in pridobivate še novih naročnikov!

S prihodnjo številko ustavimo pošiljanje lista vsem naročnikom, ki še niso obnovili naročnine.

Naročujte »Tedenske Slike« za svoje doma in za vojake. S tem jim napravite veliko veselje. »Tedenske Slike« so najboljši, najbolj zanimiv slovenski ilustriran list.

Če bi kure vedele — se šali neki berlinski list — da se dobivajo na Nemškem

nike ruskega opolčenja (črne vojske) 1. poklica do 45. leta in 2. poklica do 37. leta pod orožje.

Častna darila za matere. V mestecu Opladen ob Reni so obdarovali tiste matere iz okraja Solingen, ki imajo največ otrok. Obdarovanih je bilo 240 mater, ki imajo več kakor osem otrok, izmed katerih jih je vsaj pet manj kakor 14 let starih. Vsaka teh mater je dobila hranilnično knjižico za 100 mark. No, 100 mark ni ravno nič preveč za osem otrok.

Ruski guverner za zasedene kraje. Petrograjski listi poročajo: Član državnega sveta, Trepov, prejšnji kijevski guverner in v zadnjem času predsednik odbora za boj proti nemškemu gospodstvu, je bil imenovan za generalnega guvernerja osvojenih ozemelj v Galiciji in v Bukovini. Opaža se, da prejšnji generalni guverner grof Bobrinski ni bil

stojita dve straži in držita v rokah električno napravo, ki more vžgati celo polje min, ako bi se sovražnik približal. Tako se daruje maša v Verdunu...

Nove šarže. Pri vojaškem pravosodju bodo vpeljali novi šarži, namreč pravosodnega kadeta in pravosodnega praporščaka. To šaržo naj dobe enoletni prostovoljci-juristi, ki so po vojaško-zdravniškem izreku sposobni samo za pomožne službe in ki so vsaj šest mesecev zadovoljivo služili kot zapisnikarji pri kakem vojaškem sodišču.

**Ne prezrite današnjega oglasa
„Srečkovnega zastopstva“!**

Zlato in srebro obdrži tudi med vojno in po vojni svojo vrednost. Varno je torej naložen denar, če si kupite zlato ali srebrno uro, verišico, prstan i. dr. Bogato izbiro po nizki ceni ima tvrdka H. Suttner v Ljubljani št. 5, Mestni trg, ki pošlje bogato ilustrovan cenik vsakomur zastoj in poštine prosto. Naročite si ga z dopisnico takoj.

Vredno, da se zabeleži. »Srečkovno zastopstvo« v Ljubljani (glavno zastopstvo srečkovnega oddelka Češke industrialne banke v Pragi prejelo je te dni srečkovno naročilo iz daljne Azije od tam bivajočega veleposesnika brata Hrvata. Ker ima imenovani zavod od poprej naročnike iz širne Evrope, Amerike, Afrike in Avstralije, služi sedaj še naročilo iz Azije »Srečkovnemu zastopstvu« v ponos in dokaz, da je znano po vsem svetu.

Sida
limonadni prašek

(velja 40 vin.) ter da štiri kupice izvrstne žejo tešeče osvežujoče pijače. Neobhodno potrebno za vojake, izletnike in za domačo rabo.

Dobrota za vsako gospodinjstvo, ki hoče varčevati in obenem svoji rodbini dajati tečno hrano in jo pogosto menjavati je raba Sida umetnega praška (velja 40 vin.) s katerim more najceneje prirejati prav fine delikatne umetne marmelade za močnata jedila in maža za na kruh. Sida-med si napravite sami doma na prav lahek način iz Sida medenega praška (velja 35 vin.) se rabi kot maža za kruh enako priljubljen in ga vsi ob vseh primerih navdušeno hvalijo. Ena sama poskušnja Vas bo o tem prepričala. Naroča se Jos. Berdajs, Ljubljana, Zeljarska ulica 14. Pošilja se po pošti Sida izdelkov za 2 krome po povzetju. Za trgovce primeren popust pri večjem naročilu. **Novost za pecivo!** Izvrsten pomoček pri izdelovanju peciva v gospodinjstvu je Sida prašek za peko imenovan Eikremmin Backpulver nadomešča pri vsakovrstnih pecivih izborni jajčni rumenjaki in drože (kvas). — 1 zavojček stane 20 vin.

Darujte za „Rdeči križ!“

Tiskarskega vajenca

sprejme takoj

Zadružna tiskarna Krško

Malo gospodarstvo tri ure od St. Möstlin

? 10 johov z gozdovi in vinogradi, jako rodovitno, lep hlev za 20 glav živine se proda radi prevzetja drugega podjetja za 15.000 kron. — Vpraša se pri upravnistvu tega lista.

Najbolje darilo trpečemu vojaku je

MORANA

Reši ga in brani nadležne golazni: uši, stenic in vsakega mrčesa. Izvrstno sredstvo je tudi proti ozeblini, hrastam in vsaki kožni bolezni. — Naroča se:

M. SKRINJAR, TRST

Via Castaldi 4, I.

Cena: Liter 4 K. $\frac{1}{2}$ l 2 K. $\frac{1}{4}$ l 1 K.

Da olajšamo odposiljatev in troške, pošljemo naravnost na dotični stan vojaka. Pošlje naj se denar in natančen naslov dotičnega.

Morana je popolnoma prosta vsake razjedajoče kisline, torej neškodljivo človeškemu zdravju, tkanini i. t. d.

Naročite in razširjajte „Tedenske Slike!“ Pridobivajte novih naročnikov! Čim več bo naročnikov tem bolji bo list, zrno do zrna... kamen do kamena...

Šelenburgova ulica I
(zraven trgovine Tičar)

Špecialna trgovina bluz

Antonija Sitar

== Poravnajte naročnino! ==

IVAN JAX IN SIN

Ljubljana, Dunajska cesta 17.

priporoča svojo bogato zalogo

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev in strojev za pletenje (Strickmaschinen).

Brezplačen pouk v ve-
-zenju-
Tovarna v
Lincu usta-
novlj. 1867.

Zahtevajte cenik, ki ga dobite brezplačno in poštine prosto.

Solnčne pege

kakor tudi rudeče lise na obrazu in na nosu, priščeki, mozoli, gube in vela koža zginejo zajamčeno po stari izkušeni dr.-ja A. Rix-a pasti pompadour Popolnoma neškodljivo. Poskušnje K1 — velika škatlja K 3'30. Dr.-ja A. Rix-a biserno mleko, tekoči puder, roza, bel in naravno žolt, 1 steklenica K 3'30.

Pošlje diskretno dr. A. Rix. kosm. laboratorij, Dunaj IX. Lakierergasse 6, 10.

Zaloga v Ljubljani: parf. A. Kanc in Adria-drogerija.

BLIŽAJO SE VELIKI DNEVI SREČE!

V času do 1. februarja 1917 izžrebani bodo glavni dobitki sledečih izbornih srečk:

Novih srečk Avstrijskega rdečega križa	300.000 in 500.000 kron
Turskih srečk	200.000, 400.000 in 200.000 frankov
3% zemljiških srečk iz l. 1880	90.000 in 90.000 kron
3% zemljiških srečk iz l. 1889	60.000 in 100.000 kron

17 žrebanj vsako leto! Svota glavnih dobitkov l. 1917:
3,230.000 kron oziroma frankov.

Mesečni obrok samo K 7.— oziroma K 3'75.

Te srečke imajo trajno denarno vrednost in je izguba denarja kakor pri loterijah v slučaju neizžrebanja iz ključena! Zahtevajte brezplačno pojasnilo in igralni načrt, hitite z naročilom!

== SREČKOVNO ZASTOPSTVO 3, LJUBLJANA. ==

KMETSKA POSOJILNICA

R. Z. Z. N. Z.

obrestuje hranilne vloge po

Hranilnih vlog: dvajset milijonov. Popolnoma varno

4 1/2 %

LJUBLJANSKE OKOLICE

V LJUBLJANI.

brez vsakršnega odbitka

naložen denar. Rezervni zaklad: nad 900.000.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

: Delniška glavica 8,000.000 kron. :

STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.

Rezervni fondi okroglo 1,000.000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Priporoča nakup srečk za 3. razred V. c. kr. avstrijske razredne loterije.

Žrebanje za ta razred dne 15. in 17. februarja 1916.

Cena za igralce prejšnjega razreda: $\frac{1}{2}$ srečka K 40.—, $\frac{1}{2}$ srečke K 20.—, $\frac{1}{4}$ srečke K 10.—, $\frac{1}{8}$ srečke K 5.—. — Cena za novovstopivše igralce:

$\frac{1}{2}$ srečka K 120.—, $\frac{1}{2}$ srečke K 60.—, $\frac{1}{4}$ srečke K 30.—, $\frac{1}{8}$ srečke K 15.—. Naročila se vrše najugodnejše po poštni nakaznici.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun in jih obrestuje po

4 1/2 % čistih.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

A. & E. Skaberné

Ljubljana, Mestni trg 10

špecialna trgovina pletenin,
trikotaj in perila

priporoča svojo veliko zalogo,
kakor:

Športno in vojaško perilo in sicer: nogavice, gamaše, dokolenice, snežne kučme, rokavice, žilogrelce, sviterje, pletene srajce in spodnje hlače iz volne, velblodje dlake in bambaža.

Perilo za dame in gospode iz šifona, cefirja, in flanele.

Perilo za dečke, deklice in dojenčke. Gumijevi plašči, nahrbtniki i. t. d.

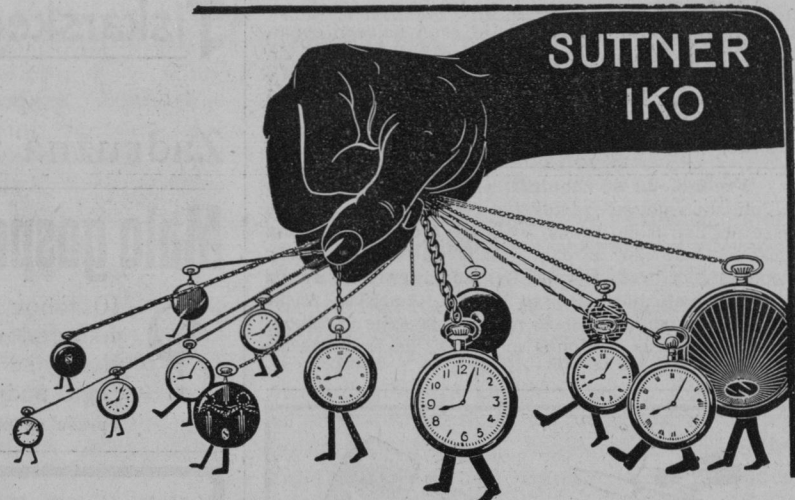
Na debelo in drobno.

Mazilo za lase

varstv. znamka Netopir
napravi g. Ana Križaj v Spodnji
Siški št. 222 pri Ljubljani.
Dobi se v Kolodvorski ul. 200
ali pa v trafiki pri farni cerkvi.
V 3 tednih zrastejo najlepše lase.
Stekl. po 3 in 4 K. Pošilja se
tudi po pošti. Izorno sredstvo
za rast las.

Za gotovost se jamči.
Zadostuje steklenica.
Spričevala na razpolago.

Priporoča se
umetna knjigovoznica
IVAN JAKOPIČ,
LJUBLJANA.

Svetovna tvrdka Suttner ima

samo natančno idoče, zanesljive, trpežne ure, katere staremu dobremu imenu hiše čast delajo.

St. 410. Nikelnasta Anker-Roskopf-ura	K 4:10	Št. 712. Nikelnasta IKO - ura, 15 kamnov	14:—
„ 705. Roskopf - ura, kolesje v kamnih	5:90	„ 1450. Bela kovinasta verižica	2:80
„ 719. Srebrna remontoar-ura	7:80	„ 865. Bela kovinasta verižica, priprosta	1:—
„ 600. Žepna ura z radijem, se po noči sveti	8:40	„ 916. Srebrna verižica, masivna	3:20
„ 449. Roskopf-ura, dvojni pokrov	7:20	„ 422. Nikelnasta športna verižica	1:75
„ 518. Ploščnata nikelnasta kavalijska ura	7:50	„ 979. Srebrni obesek „cesarjeva podoba“	2:—
„ 803. Damska ura, jeklena ali nikelnasta	7:90	„ 213. Srebrni prstan z kamnom	1:40
„ 804. Srebrna damska ura	9:50	„ 211. Srebrni prstan z kamnom	—90
„ 1544. Usnjata zapestnica z uro	10:50	„ 1063. Prstan, zlatona srebro	2:70

Vsaka ura je najnatančneje preizkušena.

Razpošilja se
po povzetju ali če se denar vnaprej pošlje.

Krasni cenik
zastonj in poštnine prosto.

Neugajajoče
se zamenja!

Lastna tovarna ur v Švici! — Lastna svetovna znamka „IKO“, najboljša preciz. ura.

H. Suttner samo v Ljubljani št. 5.

Nobene podružnice. Svetovna razpošiljalnica. Nobene podružnice.

Poslano.

G. pl. Trnkoczy, lekarnar v Ljubljani.

Moja soproga je zadnjega sinčka s Sladinom „sladni čaj“ zredila. Fant je poldrugo leto star, čvrst in močan in ni bil še sploh nič bolan. Pri prejšnjih treh otrocih je rabila razne redilne moke, s kojimi ni niti približnega uspeha imela. Sladin priporočam vsem staršem.

[Spoštovanjem]

Makso Kovač, c. kr. voj. uradnik.
V Pulju, 23. marca 1914.

500 kron

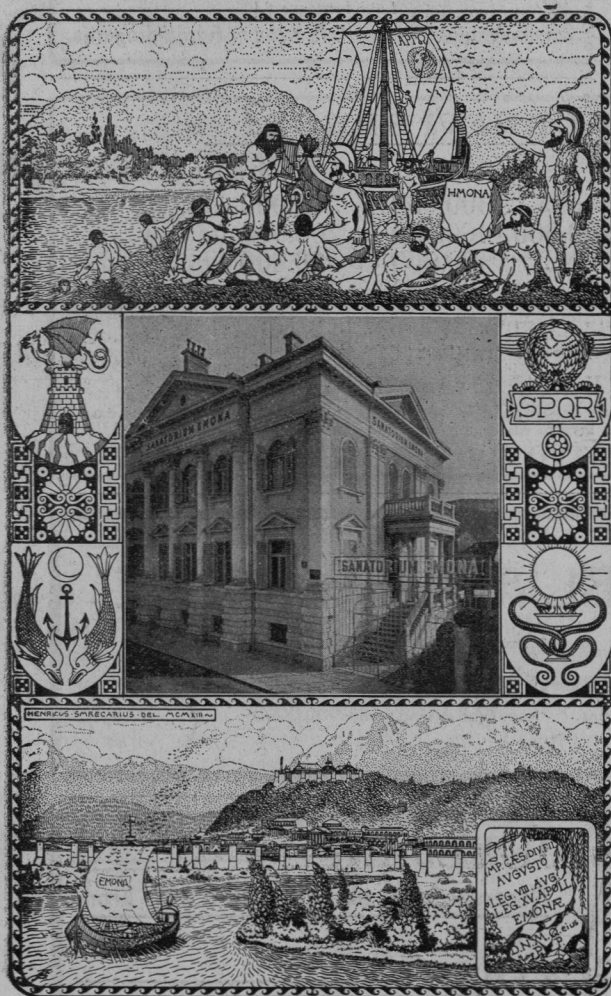
Vam plačam, če ne odstrani moj uničevalec korenin
Ria balzam Vaših kurjih oces, bradovic, otiščancev, v treh dneh brez bolečin. Cena enemu lončku z jamstvenim listom 1 K 50 v, 3 lončki 4 K, 6 lončkov 5 K 50 v. Stotine zahvalnih in priznalnih pisem.

Pot na nogah, rokah, pod pazduho odstrani hitro posipalni prašek, cena 1 K 50 v, 3 ščatlje 3 K 50 v.

Kemény, Kaschan (Kassa) I. Postfach 12/44, (Ogrsko).

Zádejte listkom v administraci
v Praze III., Mostecká 7
levné - populární - veselé

MALE HUMORY.

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3.—, 1/2 leta K 6.—, celo leto K 12.—; za Nemčijo: 1/4 leta K 4.—, 1/2 leta K 8.— celo leto K 16.—; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 20.—. Za Ameriko letno 4 dolarje.

Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, I. nadstropje.